This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

SPISY ADOLFA HEYDUKA

XXII.

A 668007

V ZATIŠÍ

891.868
H615
19--
V.22

Digitized by Google

PROPERTY OF
University of Michigan Libraries
1817
ARTES SCIENTIA VERITAS

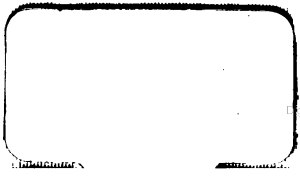

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

SPISY

ADOLFA HEYDUKA

XXII.

V ZÁTIŠÍ.

DRUHÉ, DOPLNĚNÉ VYDÁNÍ.

NÁKLADEM J. OTTY V PRAZE.

1901.

Digitized by Google

ADOLF HEYDUK:

V ZÁTIŠÍ.

NÁKLADEM J. OTTY V PRAZE.

1901.

Digitized by Google

891.668
H615
17...

v.28

VEŠKERÁ PRÁVA VYHRAZENA.

Tiskem České grafické společnosti »Unie« v Praze.

Digitized by Google

61-24340

SVÉ MILÉ ŽENĚ

EMILII

Digitized by Google

Digitized by Google

I.

RŮŽE V JESENI.

Digitized by Google

Digitized by Google

Návrat.

Já k milostným se písním zase vracím,
cit mile rozzvučel se lásky dechem,
z mých ňader poupata se derou spěchem
a bílý cherub žehná těmto pracím . . .

Já k milostným se písním zase vracím,
jak horský jinovec se vrací v kraje,
a s četou teplých větrů v konec máje
si ještě zavzdechnu — a doburácím.

Já k milostným se písním zase vracím,
jak pták se vrací k plných růží trsu,
když jestřáb — život — poranil ho v prsu,
a jako pták se v keř těch růží kácím.

Já k milostným se písním zase vracím,
jak kmet se vrací ke kolébce — hrobu —
jak jeseň zimou v milou jarní dobu
a jako jeseň rudé lístky ztrácím.

Já k milostným se písním zase vracím...
Ach! zbytek purpuru vše listy zdobí
z té krásné, zlatovlasé mládí doby —
a purpurnými listy dokrvácím. —

Digitized by Google

Emilii.

Ty píšeš mi, že pod okénky tvými
už ptáče křidélek svých pérce čistí,
a mladé jaro s rýmy lahodnými
své písně šepce na javoru listí,
a drobné zkazky na lip řadu dlouhou —
ó nepiš tak, sic pro tě umru touhou.

A píšeš mi, že na smrčí a křoví
za rána slunko milým zrakem svítá,
že sladce dýše rozkvět šeříkový,
a bříza v kadeř jehnědky už vplítá,
že háj a luhy zpěvankou jsou pouhou —
ó nepiš tak, sic pro tě umru touhou.

A píšeš mi, že v jas se šatí stráně,
a stará střemcha že se opět zdobí,
že sedly vlaštovice kolem bóně,
a motýl v kukli lesk svých křídel robí,
že diamanty horskou kvapí strouhou —
ó nepiš tak, sic pro tě umru touhou.

Digitized by Google

A píšeš mi: Žel, že tu nejsi také,
bys se mnou zřel, jak v rozpučelém snětí
svou radost žvatlá ptáče temnozraké,
a plným ňadrem svátek jara světí,
když řeka z rána zlatou blýská prouhou —
ó nepiš tak, sic pro tě umru touhou!

Však ne, jen piš, vždyť želet neustanu,
až celý život na píseň se změní,
až v nebi oka tvého hvězdou vzplanu
a ret tvůj sen mých přání orumění,
pak celý život modlitbou buď pouhou:
ó Bůh tě chraň, sic umru, drahá, touhou! —

Digitized by Google

List.

Chtěl jsem ti psát, že v jaru tvého oka
mé srdce vypučelo v růží stkvost,
že v nitru jeho z citů přehluboka
svou toužně pěje slavík milostnost,
že na sta bájí švehol v té skrýši,
že na sta poupat v zpěv ten krásu dýši,
že nitro mé se proměnilo v sad —
leč píšu jen, že mám tě nad vše rád.

A chtěl jsem psát, že srdce mé se chvěje,
jak pod nožkami vil se chvěje luh,
když jižní vánek v kadeře jim věje
a kvítí budí v něhyplný ruch,
že srdce mého utajená síla
vše písněmi by ráda vyzradila,
jak vesnu vůní prozrazuje sad —
leč píšu jen, že mám tě nad vše rád.

Digitized by Google

A chtěl jsem psát, že mysl moje hoří
jak v křišťálové číši zlatá šeř,
jak jitřenka, než ranní zmírá zoří,
tak jako Mojžíšův kdys hořel keř; —
a chtěl jsem psát, že celé moje žití
jak diamant se ve sta světel nítí,
v nějž slunce duše tvé zří odevšad —
leč píšu jen, že mám tě nad vše rád.

A chtěl jsem psát, že již tě nezabudu,
jak sníci javor teplé jaro hor,
že vyhledat tě musím v duše trudu,
jak Saul kdys harfy ladný rozhovor;
že byla jsi mou nejkrásnější básní,
že čela tvého záře hrob mi zjasní,
byť anděl temnosti naň peruť klad' —
leč píšu jen, že mám tě nad vše rád.

Digitized by Google

Májová noc.

Noc májová — svět sladce chová v klíně,
k ní jasné svoje zraky nebe kloní,
vše ticho kol — jen v sadě na jasmíně
své zvučné perly slavík z prsou roní;
list kyprý v ňadrech stromu stajil dech,
jak lahodou by netušenou jatý,
a rudé poupě, svěžest na ústech
jak pohár kyne, štěstím vrchovatý.

Nuž, zkvetlý keři, budiž mojí skrýší!
zde sobě těžká hlava chvilku zhoví;
kéž srdce mé se pohádkami stiší,
jež vyvrátí ten zádech jasmínový;
a píseň lásky zradí-li mi snad,
pak vylíbám ji v ret tvůj krásou vzňatý,
až rudý kalíšek ten plný vnad
zas štěstím lásky bude vrchovatý.

Digitized by Google

Přání.

Sny bílým křídlem do čela mi klepou
a všechny o tobě mi nesou zpěv;
ó kterak toužím v píseň velkolepou
svou ve krůpějích vyroniti krev! —
A nelze přec, mé slovo každé vadne
jak pažit pod nožkami krasavic;
kéž uvít lze mi všecky city ladné
u věčný pro tě zpěv — a více nic!

Než marno vše! nechť touhy ruce družné
mne vedou v krásy nekonečný vzruch,
už nemám v křídlech víc té síly pružné,
v níž kryl se druhdy vesmír, svět — i Bůh;
jsouť písně mé jak rosa v podvečeru,
již chladným dechem seveřík jde vstříc,
zda vzplanou perlami as v jitra šeru?
Jen jedné perly žádám — a více nic!

Digitized by Google

Však pod hvězdami nebes jedenkráte
rád prostým slovem cit bych zjevil ten,
jak oka tvého ohně proudy zlaté
na žhoucí rubín ztavily můj sen,
jak v zlatý prsten blaženého žití
na dobu čarovných let na tisíc
ten žhavý rubín chtěl jsem zasaditi
a pak — pak tiše umřít — a více nic!

Digitized by Google

Krásná smrt.

Tvá nožka srnce na odiv
mech prolétala v stínu sosen,
květ něžnou hlavou sotva kýv',
a vrchol travin zůstal zrosen.

Jak víly byl tvůj milý zjev,
mé srdce pojednou se chvělo,
ach, cítilať má žhavá krev,
že tebou jaro přiletělo.

Hned pučel v mysli pestrý květ,
a v srdci růže rostly smavé,
v nich slavík bolně jal se pět
své touhy písně usedavé.

Ruch čarovný v těch poupatech!
Hle, mnohé posud v růži puká,
zda z operlených květů těch
as jeden utrhne tvá ruka?

Ó vezmi! — pak se třeba vrať,
jen chvilku zdob jí ňadro ladné.
Tys Vesnou; popřej, v jaru ať
má růže na tvém srdci vadne!

Digitized by Google

Kdys v svatých lidstva závětech jsem čet' . . .

Kdys v svatých lidstva závětech jsem čet',
že tam, kde k nebi trčí Himalaje,
těch zubožených lidí zpěvný ret
z lahodných čarozvěstí sílu ssaje.

Tak praví se: ten jestiť duší spěch,
než v plném lásky blaženství se znají,
že v nehynoucích žití pramenech
v osmeru obdobách se potkávají.

A tak i já snad prškem v slunci dlel,
než dolů jsem se snesl zlatým letem,
na ústech poupěte jsem blažen tkvěl —
a hle, tvým milost vstříc mi dechla retem.

A věky přešly — byl jsem jezerem,
tys v jeho středu leknínem se chvěla,
má touha křišťálným tě ramenem
na rozvlněná ňadra uvíjela.

Digitized by Google

A prchla staletí, já skalou stál,
tys milým pramenem se v nitru kryla,
klín blesku náhle v prsa se mi vklál —
tys perlami tu ránu vyléčila.

A sivým obláčkem jsi byla pak,
já žhavou duši v jižním ukryl vánku,
a závistí se zjitřil slunce zrak,
když jsem tě zlíbal náhle do červánků.

A opět zavát sta let drahný čas,
ty bílou kalinou jsi kvetla v pláni,
já — tažné ptáče — přinesl ti vzkaz
a sladce probouzel tě v době ranní.

A zase k věkům uchýlil se věk,
ty palmou byla jsi, jež hlavu níží,
já lianou se tobě vzpínal vděk
a pasu kol ti vinul paže svíží.

A zase za věkem věk v propast kles',
tys byla rybkou v temné lesa tůni,
a já tě šumným proudem ruče nes'
z těch chladných stínů zlaté na výsluní.

A v posled změnil jsem se v bledý stín,
jejž k tiché pouti večer luna vzruší,
a tebe vílou hostil lesa klín —
my zřeli se — a jedinou jsme duší. —

Digitized by Google

Před bouří.

Bolívalo, přebolelo,
přebolí snad ještě jednou,
vždyť to dlouho nepotrvá,
chvilku jen — než skráně zblednou.

S Pánem Bohem! Už se stalo,
nemohlo snad jinak býti,
jsouť to jenom nová slova
v staré bajce živobytí.

Bajky, zkazky, pohádečky,
znám vás všecky slovem k slovu,
budu o vás přemýšleti
v klidné síňce na hřbitovu!

Ty však, cos je vyprávěla,
nechej v míru moje čelo,
Pán Bůh dej, až bolet bude,
aby také přebolelo.

Digitized by Google

Má památka.

Přál jsem si druhdy hodně šťastným být
a míti vše, co peruť ducha pruží,
keř luzných krás, jenž v prsou porozvit
by něhu dýchal retem plných růží —
a nemám nic! Kéž jedno poupě jen
zpod kyprých listí srdci darem zbude,
pak bez zápasu vyrvu ti je ven —
tvé svaté ňadro více zdobit bude!

Hleď, v divém reji strastiplných chvil
můj lásky vínek zachoval svou vnadu,
on v svatvečer mne vábně ozdobil,
jak červánky den jarní při západu;
leč s hlavy beru tento ladný skvost,
nechť s nekrášleným čelem bloudím všude,
ta purpurová jeho bohatost
tvé bílé skráně více zdobit bude!

Digitized by Google

Však co jsem měl? Jen pestrý duše žal,
jenž teplou slzou očí v písně zkvítal,
až život zbujením jich zarůstal
a leskem rosy v blízký růvek kmital;
tu v náhradu mi osud k hlavě svál
jak motýla list lauru k těše chudé —
nač mně ten lístek, jejž jsem vyzpíval?
tvé jasné čelo více zdobit bude!

A slávy, které chtěl jsem dobýt prv?
Zda tato pěvce gloriolou zdobí?
Či zírá útrpně mu pod obrv?
či ví, jak srdce v rytmu hrob si robí?
Ne, vše je klam! Leč zašeptnou-li snad
při smrti pěvcově tvé rtíky rudé:
Pán Bůh mu odpustiž, ten měl mne rád...
to památku mou nejvíc zdobit bude! —

Digitized by Google

Lesní stezka.

Krátím lesem, kolem všecko zticha,
jenom vřes mi pod nohama vzdychá,
a list větve, jež se dolů shýbá,
myšlenkami těžké čelo líbá —

Divno mi, jak podivná je dneska
milé do samoty známá stezka,
ani s keře pták se neozývá, —
ticho všecko, v jeseni jak bývá.

Odpočívám, zabrán v dávnou chvíli,
kdy jsme spolu na té stezce byli,
když se naše oči jarem střetly,
až rty vroucím políbením zkvetly.

Na ramena má jsi hlavu kladla,
rusá kadeř na ňadro mi padla,
prsa zlaté zaplavily vlny
a v ráz byly perel — písní — plny.

Digitized by Google

Ze všad ptačí žehnaly nám hlasy,
štěstím plnily se květné řasy,
nebe bylo plno jasných zvěstí
a les šuměl: Pán Bůh dej vám štěstí.

Myslím na to — kolem vše se mění:
slyším opět jarní ptáků pění,
na cestě je zase plno květů —
žádný však mi nekyne z tvých retů.

Digitized by Google

Buď růží jen!

Vždy přemýšlím, jak v písně vonném znění
bych, drahá duše, tebe zval?
Snad outlou růží, již jsem v polosnění
na planý šípek ňader štěpoval.

Však rázem myšlenka ta hasne v citu;
jak záhadný by onen obraz byl!
Tak mnohý urval růži porozvitu
a žasnul pak, že srdce ulomil.

Má touha srdce zlomit nepřeje si;
buď růží dál, mne dále blažiž sen,
a jako strom, když vesna skvost naň věsí,
můj bude život tebou ozdoben.

A starost-li ti v mladé ňadro slítne,
by trudem zakalila jasný zrak,
už dřív než bolu slza v něm se kmitne,
má píseň lapne ji, jak mušku pták.

Digitized by Google

Nikdy již.

Pod lipou kdys našli jsme se,
oběma cit zžehnul tvář,
kypré listí chladilo ji —
v duši mé i v duši tvojí
vzešla zlatá štěstí zář.

Zde to bylo. Němých zkazek
plálo na rtech na tisíc.
Svadla lípa, již jí není —
zdali my si v rozcházení
vyjdem opět šťastni vstříc?

Digitized by Google

Po bouři.

Zlý prchl čas, jak kalná peřej v řece,
leč v žal, jenž z očí do vln napadal,
slét' slunce proud, strast perlou byla přece,
když ret tvůj kytky polibků mi dal,
a v srnčím oku, pozbaveny tísně,
zas leskly se mé hvězdy, sny a písně.

Tvá ústa, růže v prvním jitra šeru,
v ráz zapomněla chladné doby spor
a v líce mé nach vlila u večeru,
jak zora červeň bílý na mramor;
vše usnulo, co bdělo dřív nám k muce,
a kolébkou ti byly moje ruce.

A jako bystřeň v jara hodokvase
sta perel sype v drobný luhu květ,
tak v každé slze na hedbávné řase —
své nové žití zřel jsem — skvoucí svět —
vždyť vše mi bylo zase nahrazeno,
má družko drahá miláčku můj — ženo!

Digitized by Google

Pod mrakem.

Jak mračno pod perutí vzduchu,
tak pod čely nám pohněv prch',
a jenom maně v hněvném ruchu
pár krůpějí nám v líce vrh'.

My ňadra k sobě připoutali,
ret obou blahem v jedno srost',
zrak v zraku jednou hvězdou plály —
a svoji jsme již na věčnost.

Digitized by Google

Zachráněn.

Tak pravdou jest, co v utajeném citu
tvé srdce vyzradilo bílé bláně,
že jako poupě v keře bujném skrytu
chceš růží se mi víti k mužné straně,
že pod návalem trpkých žití pílí
mé náručí ti kolébkou má být,
a žal, v tvých očí báseň zabloudilý,
jak diamant se v záři vděků skvít?

Kéž mohu tak, jak duše vroucně želá,
kéž mohu slzy měnit v perel skvosty
a jako holubice archy smělá
z vln klamu snášet blaha letorosty!
Ty bujely by ve nádherné stromy,
by jemně tulily tě v hebký stín
a nehynoucí krásou bez pohromy
svůj nad hlavou ti střely baldachýn.

Digitized by Google

Ó, doufej, věř, to nic už nepřeváží
od chvíle té, v níž v ňadru jsi mi zkvetla,
vždyť milost tvoje tak mou duši blaží,
jak pozdní kvítí vlídný pramen světla;
ten sokol oka tvého jasnozorý
po strastech mých se pustil na dostřeh,
a v moři, v kterém tonul duch můj chorý,
tvá láska svitla mi, jak plavci břeh!

Hle, země, země! — Ne, to nebe jesti,
kam jarou silou touha moje míří,
a netušených druhdy čarozvěstí
kruh zázračný se zlatou duhou šíří;
a míru anděl z kruhu vstříc mi vchází,
jak od dob mládí kouzlil mi je sen —
hle perly blaha peřej v líc mi hází,
viz, u tvých nohou klesám zachráněn!

Digitized by Google

Přeměny.

Padl mi v duši paprslek,
padl z tvých očí v mou hloubi,
se slzou žalů stajenou
v měňavý opál se snoubí.

Paprslek slzu proměnil,
ale ty myšlenky z hlavy
zase ten opál měňavý
v duši mé na slzu taví.

Digitized by Google

Za jara.

A roztál sníh, zem zase květů plna,
kol křoví mladý plesá jih,
leč srdcem mým se rudá nese vlna
a stesk o zvučných perutích.

Ó ženo má, k mé ukloniž se skráni,
syp v duši mou svých očí lesk,
on změní vlnu na červánek ranní,
a v orla přejde zvučný stesk.

Digitized by Google

Pomoc.

Otevři oči, otevři oči,
já potřebuju slunce,
chci zlatý pel mít, duše má drahá,
svých písní na korunce.

V čelo mi dechni, v čelo mi dechni,
ať mně ten vánek hebký
zamění chmury, duše má drahá,
v laur kolem sivé lebky!

Digitized by Google

Dřív zlatým jsi mi byla pohárem . . .

Dřív zlatým jsi mi byla pohárem,
jímž choré ňadro léčil jsem a vlažil;
ó jak tvé lásky pramen, skrytý v něm,
mne znaveného pozvedal a blažil!

Jak kalich posvátný však jsi mi teď,
jejž před žoldákem předkové kdys skryli
ve staré lípy kmen a domku zeď,
by duše mír a spasení své pili.

Digitized by Google

Dej mi ruku.

Mlhy se nesou nad hvozdem,
na jedle perly věsí,
kos odmlčel se za drozdem
s hovornou ptačí směsí;
list padá s buků,
vlas padá se sivých skrání —
v jeseni smutno je v stráni —
ženo má, podej mi ruku!

Srdci je třeba opory,
píseň se z něho ztrácí,
jako ti z kypré obory
mlhami zastření ptáci,
nikde již zvuku —
líce mi chladem zvlhá,
ke mně též blíží se mlha —
chvěju se — podej mi ruku!

Digitized by Google

Proč pak se ptáš?

Proč pak se ptáš, čím oko se mi leskne?
hleď sama v onu duše skrýš!
Zda víš, čím v jaře kukavice teskne,
čím dýše květná stromů tíž?

Proč pak se ptáš, co chvěje mojí paží,
když v náručí tě chovám blah?
snad je to štěstí, co mou duši blaží,
snad také o tebe je strach!

Zda radost, zrádně otrávenou žalem,
a v růži červa úkryt znáš?
zda slz znáš příval vína nad pohárem
a v jaru bouř? proč pak se ptáš?

— —

Digitized by Google

Návrat vesny.

Paprslek pozdní v poupěti se skryl,
to byla moje láska v srdci tvém,
svit zářil na tvém čele jásavém,
to moje rozbouřený soumrak ryl.
Tvá ruka chvěla se jak v jaře květ,
má jako větev, než ji bouře láme,
tvůj touhou rud', můj žalem bledl ret,
leč celou duší rádi se přec máme.

Mně vesna vrátila se v žití luh
a stolistkou mi ovinula skráň,
v květ pestrý oděla se ňader pláň
a rosou požehnal jí písní bůh,
zas bujně kvete čela mého týn,
snů mladých vůně zázračná mne léčí,
a těžkou hlavu v tvůj když skloním klín,
i v bouři života jsem ve bezpečí.

Digitized by Google

Dlouhá píseň.

Nesu ti píseň nepsanou:
myšlenka hoří k ní v oku,
rýmy k ní planou na ústech,
rhythmus k ní buší mi v boku.

Nesu ti píseň nepsanou —
krátká jen píseň je vděčná —
bojím se, drahá, o tebe,
neboť ta má, ta je věčná!

— - —

Digitized by Google

Ó netouži!

„V tvých ňadrech pro mne písní není!“ —
tak dělas. K čemu slovný květ?
což nestačí ti srdce chvění,
páž pasu kol a na rtu ret?

Mám světu vyzraditi cele,
ký poklad hvězd v své duši mám,
a jaké jaro poupat v čele,
když na skráně tě líbávám?

Vždyť každé zachvění se prsů
jest mojí písně ptačí zjev,
jenž z růžového vzlétá trsu
a rosou z něho střásá krev.

Ó netouži, by hruď co chová,
též kvésti spatřil celý svět,
květ duše vložen v ladná slova
jest přece vadnoucí jen květ.

Digitized by Google

Noc hvězdu má...

Noc hvězdu má, jíž v soumraku se zdobí,
a ptáče strom, jež hnízdo si v něm robí,
a růže pel, jenž sladkou vůní dýše,
a květné zlato skal tajemná skrýše
a hora luh, jejž tuhou plecí skrývá,
a les svůj vánek, jenž mu písně zpívá,
a ručej pláň, jež ňadrem se jí vine,
a kypré břehy moře modrosiné
a vesmír slunce, jímž se stkví a blýská —
a duše moje tebe k ňadru stiská.

Digitized by Google

Bez pokoje.

Večer, kněz písně, dumání,
vůdce a přítel můj drahý,
s jásavou hvězdou na skráni
překročil dne zlaté prahy;
pojď, drahá, pohleď, milá zář
hebounce na pažit sedá,
slavík se ozval — písničkář —
už mu to pokoje nedá!

Z prvního spánku, neslyšíš?
štěp starý mluví a šepce,
pohádek vonných celá říš
v bohaté kvete mu lebce,
uklání hlavu, vraští tvář,
uklání, zase ji zvedá —
ubohý, starý písničkář,
už mu to pokoje nedá!

Digitized by Google

Vidíš, má drahá, taktéž mně
večerem děje se v duši,
pro tebe písně dojemně
na srdce křídloma buší,
ukláním hlavu, vraštím tvář,
nech se to na spáncích šedá —
ubohý, starý písničkář,
už mu to pokoje nedá!

Digitized by Google

II.

SVADLÉ POUPĚ.

Digitized by Google

Digitized by Google

Rosa po bouři.

Ty ptáš se, dřív proč za dceruškou svou
jsem jedné písně nezavzdech'? —
Zda pláň jsi zřela v květu takovou,
na jejíž ňadra příval mraků leh'? —

A viděla jsi, že by na vlnách
svou leknín klidně růži nes',
když obzor hněvem černé brvy stáh'
a nebem honila se blesků směs?

Zda pět jsem moh'? Teď příval odplaven,
luh duše opět zzeleněl,
v něm na krvavých květech stojí jen
křišťál těch přívalů, můj zpěv — můj žel!

Digitized by Google

A slunce zapadalo!

Den krásný byl, ač stromy valem hnědly,
nás všecky do jedné to síňky hnalo,
kde kolem bílé kolébky jsme sedli
a s chorou Jaruškou svou hovor vedli —
a slunce zapadalo.

Hle, Jaruško, hle, mámu zde a tátu,
děl sladce jsem, však srdce mně to rvalo;
ach, tušil jsem, že sochař čas, mráz v dlátu,
v smrt život promění a poklad v ztrátu —
a slunce zapadalo. —

Po bledé matce andílek vztáh' ruce,
kol rtíků malých tajemně to hrálo,
leč se sklopeným okem k hrozné muce
mně šeptal lékař kletbu o rozluce,
a slunce zapadalo.

Digitized by Google

Něm, ztracen v myšlenkách a v tůni žele,
zřel k dítku jsem... Kol krku matku vzalo,
ret její chvěl se na chladnoucím čele,
já zřel, jak perlami mu ňadro stele —
a slunce zapadalo.

Vzal ruku ženinu jsem do své jedné,
a v druhou dítě svou mi dlaňku dalo,
pak obrátilo k oknu tvářky ledné
a z hloubky vzdechlo, — ó té chvíle bědné —
a slunce zapadalo.

V tom naposledy chvějící se zoře
sia poupat na skráně všem nasypalo,
kraj nebe vzplál tak jako žhavé moře,
s ním v jeden plamen šlehlo naše hoře,
a slunce zapadalo.

A pak... a pak... ó Bože, neptejte se,
v bouř přešlo zlou, co vánkem v duši spalo,
mé staré srdce posavad se třese,
když v okno zřím a slunce níž se nese,
by zapadlo.

Digitized by Google

U růvku Jarmilčina.

Sotva že jsme dotoužili rána
zářícího srnčím okem tvým,
už nám radost všecka zasypána,
leží pod parůvkem květovým.

Ale z kvítí, slza v něž se roní,
posud září oka tvého žas,
a ve břízky větvích, jež se kloní,
vidím skvoucí zlatoplavý vlas.

Ve dvoukvětu modrých pantoflíčků
vidím úbělových nožek skvost,
v rose — slzy na hedvábném víčku,
ve břečtanu — ruček útulnost.

Ztracena jsi, to mně duši chvátí!
Aspoň písní v síňku se mi vkraď,
leč, že toužím vedle tebe spáti,
rosou na křidélkách nevyzraď!

Digitized by Google

Na hřbitově.

Už je dávno po klekání,
já tu posud bloudím,
u nového parůvečku
staré srdce troudím;
ze všech květů na mohylce
žalost na mne zírá,
ale s tváře jemnou rukou
větřík slzy stírá.

Stírá, ale nezastaví,
co mne v duši moří, —
krůpěje tam žalu mého
sterou jiskrou hoří,
ohnivým se deštěm snáší
s čela v temno hrudi,
v nich smuteční ohniváček
písní mých se budí.

Digitized by Google

U Jarmilčina hrobu.

S mladou ženou u kolébky
zamyšlen jsem stál,
srnčím očkem Jarmilčiným
andílek se smál,
a jak s jara na zahrádce,
tak si na líčkách i brádce
motýl snění hrál;
byl jsem víc než král.

Kloním hlavu, srdce buší
nelze odolat,
čílko, bradu, černá očka
toužím celovat,
ale žena s bledou skrání
mocně paží svou mně brání.
„Chceš je zbudit snad?
nechej mi je spát.“

Digitized by Google

Prchlo štěstí, číško dítka
pokryl sivý mrak;
co se stalo? neptejte se —
nehleďte mi v zrak;
kam mám sklonit sivou lebku,
k ženě nebo na kolébku?
Smutno, hrozno tak,
kolem všude mrak.

Snil jsem? nesnil, pravdou bylo
a přec všecko sen,
Jarmilku svou do rakvičky
dal jsem druhý den;
v těsném, květuplném loži
spal ten andělíček boží,
spal, či dřímal jen?
To byl smutný den!

Dřímal, usnul, dobře víme,
leč těch očí jas
ani v rakvi, ani v hrobě
pro nás neuhas';
na růvek když kloníme se,
z růží jeho vstříc se nese
roztoužený vzkaz:
„Přijďte brzy zas!"

———

Digitized by Google

Za Jarmilkou.

I.

Tři jsme byli spolu celi,
jako trojlist při jeteli,
zmladlý rosou na úsvitě:
žena, já a ty, mé dítě.

V čas však, když se slunce vejší,
zvadl lístek nejoutlejší,
neosvěžen víc tou dobou
ani rosou druhých obou.

Lístečku můj z třílupení,
bez tebe mně štěstí není,
jak kdys jara na úsvitě —
Jaruško, mé zlaté dítě!

Digitized by Google

II.

Když matka v kment tě uložila hebký,
mou píseň zpívala ti u kolébky,
já podál stál a srdce mé se chvělo,
vždyť očkem tvým dvé hvězd k nám přiletělo.

Jsou hvězdy světy, děl jsem — sladká slova —
já budu ve dvou žít a v každém znova
a v práce záchvatu a v blaha tísni
keř dvojnásob se rozkvete mých písní.

Ó malé hvězdy, neobsáhlé světy,
jak na vás tiskl jsem své žhavé rety,
v tom vašem mile podruženém lesku
chtěl do nebe jsem nalézt zlatou stezku.

Však nenašel, vy zhasly jste mi záhy,
ach, žalu mého proud a jeho prahy
vše berou v dál a peří se a třeští...
To krátká pohádka je mého štěstí —

Digitized by Google

III.

Mráz dechl na poupátka
a slíbal je a zžeh',
ta smutně položila
své hlavy v nízký mech. —

Nám s poupátky i tebe,
mé dítě, skosil den,
teď slzou víc než rosou
tvůj růvek pokropen!

Mně smutno u tvých růží,
mou modlitbou je vzdech:
jak rád, jak rád bych k tobě,
mé drahé dítě, leh'! —

Digitized by Google

III.

NOVÝ KVĚT.

Digitized by Google

Digitized by Google

Překvapení.

Jak mladý horský sokolík,
když z hnízda výš se nese,
tak moje srdce pojednou
zas perutěmi třese;
však proč, to nevím nikterak,
snad že již prchl zimní mrak
a pták se ozval v lese.

Či proto snad, že pod oknem
mi přes noc broskev zkvetla
a do mé síňky šeré dřív
slét' zlatý pramen světla?
či proto snad, že starý klen
se zmohl ještě na lupen,
že lípa s ním se střetla?

Digitized by Google

Či proto snad, že teplý jih
mně suší bez únavy
svých křídel ručím máváním
zas stezku do Šumavy?
že podél řeky květů dav
vznes' krásné množství pestrých hlav
a chřástal volá z trávy?

Však myslím, jiná že to věc,
proč stará duše výskla,
proč v srdce s křídlem zlomeným
zas svěží síla tryskla ...
Má žena v líci ruměnec,
mně vyzradila jednu věc ...
a k ňadrům se mi tiskla.

I nemám, co bych činil víc,
hned z ruky péro kladu
a ze své síňky vyplašen
ku tchyni své se kradu
a zlíbav ji as tak jsem řek':
mám kolébku neb kočárek
snad koupit? dejte radu! — —

Digitized by Google

Pryč s mukou!

Jásat chci, pryč se vší mukou,
prchniž svár a hněv a vření,
kdybych měl dnes tisíc rukou,
podal bych je k odprošení.
Stříbrem jest dnes hlavy plíseň,
srdce samý květ a píseň,
slza v perlu se mi slila:
dcerka se nám narodila.

Digitized by Google

Nad kolébkou.

Les kypří, v luhu pučí kvítí,
zvěst jara vyskočila z hor,
a na kolébku slunko svítí
a do kolébky matčin zor.

A v kolébce té něžných tváří
jest ukryt našich srdcí skvost,
dvou srdcí hvězdička, jež září
ve krásnějších chvil budoucnost.

Hle, chví se — strach mi srdce dusá,
k ní bojácně se kloní zrak, —
v tom směje se ta malá pusa,
a fialkou se temní zrak.

Jsme šťastni! Jeden přes druhého
chce líbati ten malý rtík,
a rázem tuchu všeho zlého
vzal z duší jeden okamžik. —

Leč sotva spí, dál strach nás mučí:
jak bude s tebou v žití dál?
zde v síňce pro tě láska pučí,
a venku snad již roste žal! —

Digitized by Google

Anděl.

Rád šel bych spat — mé srdce bolí,
rád šel bych navždy, navždy spat;
co vykonal jsem v světě koli,
zřím zvadlým kvítím v poli stát.
Má jindy zvučná hruď je němá
jak puklý zvon, jenž srdce nemá;
co mohu tedy štěstím zvát?

Ty mého přání meteory
mi v ňadra padly na výděs,
a vichrem nesoucím se s hory
žal k čelu žhavý se mi snes',
vše jeho stráveno je rtoma.
jak Neronovou nudou Roma,
kdy chrám i cirkus v rumy kles'! —

Digitized by Google

Tak tesknil jsem, leč něžná ruka
z té spousty buduje zas chrám
a jasným očkem plaší muka,
co bílý anděl sletěl k nám;
v dál před ním odletují žaly,
jež ve hruď se mi zaklovaly —
mé dítě jest, jež v loktech mám! —

Digitized by Google

Ukolébavka.

Spi, Lilo, moje zlaté dítě,
spi, již je čas,
skřivánek klidně zapad' v žitě,
červánek zhas',
a s blankytu již drahnou chvíli,
měsíček skvoucí šípy střílí
hvězdičkám v žas. —

Spi, Lilo, beruško má milá,
a zavři zor,
noc už se v mlhy zahalila
a běží z hor,
již lípa starou hlavou kývá,
dech noci v perel skvost se slívá,
mdlý dumá bor.

Digitized by Google

Spi, hrdličko má jemnoperá,
pán Bůh tě chraň,
ta zář, jež v očkách se ti šerá,
plyň nad tvou skráň
a zjasni mateře tvé oči,
jež kolem šíje páž mi točí
a tiskne dlaň. —

Digitized by Google

Tušení.

Jak raněný skřivan v poli
při zemi jen kroužím,
nevznáším se, nevylétám
do oblak, kam toužím;
mnohý žal mi ze zálohy
střelil v duše křídla,
z křídel péra opadala,
v ňadrech krev mi stydla.

Stydla, ale nevystydne,
srdce mi to praví,
jen až slunce přitulí si
k ňadrům stromů hlavy,
až květ štěpu slétat bude
k schýlené mi lebce
a mé dítě písně zpívat
s ptáky na kolébce.

Digitized by Google

Jaro doma.

Než pán Bůh Lidušku nám dal,
vždy po jaře jsem toužíval,
teď mám je pěkně doma.
Nač poslouchati lindušku,
když slyším svoji Lidušku
líp, než by slavík zazpíval,
sladkýma šveholit rtoma.

Dřív chtěl jsem stále písní kvést
a nosíval jsem z horských cest
květ natrhaný v letu;
když nyní Lilu z kolíbky,
jak svěží kytku, s políbky
si vije k srdci stará pěst,
cítím, že opravdu kvetu!

Digitized by Google

Poupata.

Musím ti to říci,
Lidko moje malá,
že jsi mému srdci
zahrádkou se stala.

Očka — fialky jsou,
v hrdélku jsou zvonky,
líčka v růže přešla,
ručky na úponky.

Jenom malých rtíků
poupátečko rudé
rozvíti se nechce —
jak to asi bude?

Však až na ně pošlu
deštík políbení,
vím, že se mi poupě
na růžičku změní.

Na růžičku změní,
a z ní vůně zlata
rozleje se kolem
slovy máma, táta!

Digitized by Google

Návrat ze Šumavy.

Než za Javor šlo slunko spat,
vás zpomněl jsem si tisíckrát,
co děláte as doma?
I bylo mně tě v duchu zřít,
jak učíš Lilu hovořit
„táta“ — malýma rtoma.

V tvou síňku jsem se vmyslil hned
a ke kolébce s tebou sed'
a líbal jsem tě v čelo;
čím blíž jsem kráčel horám vstříc,
tím vzdorněj srdce víc a víc
zpět k vám se navracelo.

A když jsem přišel brzy zas
s osmáhlou tváří mezi vás,
jak pták když v hnízdo chvátá,
kraj města zaslechl jsem už
tvůj milý hlas: „To je můj muž!“
a Liduščino: „Táta“.

Digitized by Google

Jaro v jeseni.

Co tys k nám přikvitla, má prvosenko něžná,
je všude jiný svět,
i moje hlava pokraj spánků sněžná
zas pučí v květ,
zas v písně o tobě, má zlatá Lilo,
tak jako by to s jara bylo.

Ach, jako s jara! kam se hlava točí
tam všude zlatá zář,
tu sejou kolem sluníčka tvých očí
a červánková tvář,
i štěstí rosou v oku se mi slilo,
tak jako by to s jara bylo.

Bůh nám tě chraň, Bůh opatruj tě vezdy,
a krásu v duši zbuď,
a nasyp v klenbu čela samé hvězdy,
a písně v hruď,
pak zavát chladem, umru v růžích, Lilo,
tak jako by to s jara bylo. —

Digitized by Google

Své ženě.

Z pohorské nesu Ti pouti
rozkvetlé vrbky proutí
s poupaty drobných písní;
počkej, až k poupatům vkročí
paprslek slunných Tvých očí,
srdce je na růže vysní.

Oběma dám vám kytku,
Tobě i na hrobek dítku;
srdce mi buší, květ puká,
ňadra však pukají s květem,
kéž mi je s růžovým retem
zléčí tvá révová ruka!

Digitized by Google

Liduščiny oči.

Liduško, v očích tvých
černé je světlo,
jak by v nich hvězdami
štěstí mé kvetlo.

Jak by v nich safíry
tajemné síly
v slunečních paprscích
stopeny byly.

Zřím v ně jak v studánky —
hlava se točí —
zapadám, srnko má,
v hloubce tvých očí.

Digitized by Google

Milé omyly.

Pravili, že luhy
v plném květu stály,
a to s Lilou v spánku
andělé si hráli.

Pravili, že slunko
z jihu přiletělo,
a to se mé Lile
zajásalo čelo.

Pravili, že jasmín
pod okny se kníše,
a to moje Lila
v polospánku dýše.

Pravili, že zora
východ ozdobila,
a to se mé Lile
líčka ruměnila!

Digitized by Google

Pravili, že hvězda
s nebe dolů zřela,
a to moje Lila
očka otevřela.

Pravili, že jaro
přijechalo skokem,
a to moje dítko
zablýskalo okem.

Pravili, že na luh
perly napadaly,
a to v Liduščiných
očích slzy stály.

Pravili, že od hor
teplý vánek věje,
a to se mé Lile
na rtu slovo chvěje.

Pravili, že v sadě
slyšet sedmihláska,
a to sobě zpívá
moje zlatovláska.

Digitized by Google

Lila v postýlce.

V síťové Lila postýlce
jest jak ta pěnička v kleci,
zřím-li ji, rostu temenem,
vytékám srdcem i plecí.

V síťové Lila postýlce
čila jak v hnízdečku ptáče,
hned se mi tulí v peřinky,
hned z koutka do koutka skáče...

V síťové Lila postýlce
výská si, ručkama tleská —
jak se ta ústka rumění,
jak jsou ta očinka hezká!

Kéž by tak povždy zůstala,
bez planých tužeb a žele,
kéž by se vzmohly na hvězdy
všecky ty jiskerky v čele!

Kéž bych své dítě ohradil
před bouří létnoucí světem —
jako je hradí postýlka —
písní svých zbujeným květem!

Digitized by Google

Úpis.

Ó, Lilo, Bůh nám poslal tebe
jak zlatoskvoucí úpis nebe,
jenž v síňku nám byl svát;
v mém srdci podivně to hárá,
že náhle jako růže stará
vyhání do poupat.

Těch poupat na sta z ňader roste,
toť jsou ty písně moje prosté,
mé drahé dítě, věř,
a sotva jednu urvu spěchem,
stem nových hned tvých rtíků dechem
se obaluje keř.

Digitized by Google

Pohádky.

Čarovně krásná pohádka,
ležíš mi na ňadrech, Lilo,
poslední růžové poupátko,
které mi z jara zbylo;
až se mi v růži rozviješ
u vnad svých milostném vzletu,
snad budu, milá pohádko,
sám už jen pohádkou světu.

Digitized by Google

Vlaštovička.

Slétla v srdce vlaštovička malá,
zlaté hnízdo si v něm zbudovala,
z podsněžek a chudobek je spletla,
z šeříkové vůně, z jemných vláken světla,
jež se v zlaté říze slunka skvějí —
tiše, tiše, pro Bůh, neplašte jí!

A jak mile vlákno k vláknu druží!
očkem směje se a křídla tuží;
ach jak krásný je ten švitor drobný!
každý zvuk tak milostný a zdobný
Vlaštovičko — Lilo!... Proč se chvěji?
Osude, slyš, nech jí, neplaš mně jí!

Digitized by Google

Před obrazem rodičů.

Žalno mi i blaze,
do dvou na obraze
hledím tváří;
ach, ty milé tahy!
Proč nám vše tak záhy
život mařĺ!

Vedle po mém boku,
nebe v srnčím oku,
dcerka milá;
snad ji, jak tu stojí.
jejich duše dvojí
políbila.

Mile usmívá se,
jas na očka řase...
drazí, rcete,
jistě duší jatou
svoji vnučku zlatou
celujete!

Digitized by Google

Ach, co bylo, není,
náhle vše se mění,
duma prchá;
z duše přehluboka
slzou mého oka
bolest sprchá.

Digitized by Google

Parádnice.

Jak jsi se mi vyzdobila,
Lilo, parádnice,
hlavičku jak hedbáv plavý,
jako broskev líce.

Očka jako v stínu vzrostlé
temné anemonky,
čelo úbělem se bělá,
z hrdla zvoní zvonky.

Prstíků pět liliových
jemňoučká má ruka,
ústa jako mandlovníček
na jaře, když puká.

Kéž sudička na cestu ti
štěstí nasypala,
rád bych potom oči zavřel,
parádnice malá.

Digitized by Google

Kaple.

Sletěla srdce vzpomínka
pěničkou na suchou snítku,
přinesla malou písničku
Lidušce, mému dítku;
dotkla se jemnou perutí
prsou mých struny zlaté —
ne-li z mých tichých dozvuků,
ze slov jí nepoznáte.

Každá ta vlna zvuková
z ňader mých hloubky se žene,
zvedá se kaplí k nebesům
perlami citu se klene;
kaplí tou kryta duše má
v tížích svých ráda prodlí,
celotem rtíků růžových
Lidušky mé se modlí.

Digitized by Google

Přijde na to.

Má malá Liduška je samý květ:
jak rudé růže poupátko je ret,
zrak temnou fialkou si v řasách hoví;
a líčka jsou jak kvítek jabloňový,
když slunce v kalich zář mu nalije;
lesk čela svítá kmentem lilie;
jak „boží lžičky“ jsou ta ouška malá,
a v podbrví-li náhle rosa pálá,
tu jedním rázem moje malá Lidka
je učiněná kytka!

To všecko jest už obraz starý, díte,
jen jinakými řečen slovy!
Nu, kdo ví, vždyť mé Lily nevidíte,
mně jest den ze dne ustavičně nový...

Digitized by Google

Kletba.

Už do vydutých ňader starých buků
pěnkavčí píseň zazvonila zas,
ty pozvedají větevnatou ruku
a lysá temena svá v nebe jas.

Bez pod okéncem rozdýchal se v šeře
a v zlatou řízu přioděl se den,
květ jabloňový z obalů se deře
a moje malá Lila z bílých plen.

Hle, v loktech matky vzpíná se a vstává
a jako motýl křídlem tam a sem
svou malou ručkou neustále mává:
chce na sad, na protkanou kvítím zem.

Ó dítě mé, proč toužíš k zemi dolů?
je nebem náruč matčina, to věz,
v něm na zlatém vše rozvíjí se stolu,
v něm květy bují jako horský les.

V jich vonném moři láska tebe koupá
a za anděla světí vroucí ret,
proč na zem chceš? kdo po růžích jí stoupá
ten bez trní se nenavrací zpět.

Digitized by Google

Zarostlé brázdy.

Zlaté slunko chodí v kraji,
jabloň plna plodů, hrozny zrají,
se včelami závodíce vosy
do útulku sladkou kořist nosí.

Jaká mně as kořist kyne,
nežli pavouk stáří v nitě svine
žalem záhy rozbrázděné čelo,
jež tak rádo mlado býti chtělo?

Nechť, však nebojím se stáří,
pokud myšlenky mi v hlavě září;
Lidka-li se k mojí šíji druží,
zarůstají brázdy samou růží.

Digitized by Google

V bouři.

Bouří, prší, tmí se,
s mrakem mrak se honí,
Perun prohání se
na příšerném koni;
sever křovím kvílí,
křoví hlavu chýlí,
ze skaliny lysé
slap se roní.

Mrak se s mrakem svádí,
vřava s divou vřavou,
blesky nebem pádí,
dumy těžkou hlavou;
však už svitem roučím
šeří se to boučím,
a já bučin v kradí
tvář zřím smavou.

Digitized by Google

Tvářinku mé Lily!
Ó v jak něžné kráse
z myšlenek v té chvíli
v bytost vtěsnala se;
před jejími zraky
prchly bouřné mraky;
hleděl jsem pln síly
v nebe zase!

Digitized by Google

Krvavý květ.

Nic netěší, co těšívalo,
teď těšíš jenom ty;
je skutkem, co se dřív mi zdálo,
že štěstí by se ukrývalo
v tak malé rty?
A přece! Vše co srdce hněte
tvůj, Lilo, plaší ret;
tvůj pohled tak milostně svítá,
že z úhoru mých ňader zkvítá
krvavý květ!

Digitized by Google

Podsněžka.

Jeseň v lesích ptačí hovor tlumí,
pod nohou mi rudé listí šumí,
útlé větévky se chladem třesou,
šedým mračnům s kovovými křídly
rosné kapky v těžkých ňadrech stydly,
přes noc hvozdu na skráně je snesou.

Tak i mně už maně při jeseni
sesypala jíní na temeni
různých mraků žití sivá tíseň,
leč pod krytbou zdumaného čela
podsněžkou přec útle vypučela
pro malinkou Lilu malá píseň

V štěstí úsměvu a v blaha tuše
s kořínkem jsem vydobyl ji z duše,
plna rosy je a plna zvuku,
snad jsem pouze já — ach, jak to bodá —
kdo ti, Lilo, v živobytí podá
s takou upřímností kvítí v ruku!

Digitized by Google

Všecko posněženo.

Všecko posněženo, úboč lesná,
jiním hárá každý strom i stonek,
mně však mladá usmívá se vesna
z jedné růže a dvou anemonek.

Purpurová růže obněm plane,
k hvězdám anemonek níž se shýbá —
ret to jest mé ženy milované,
kdy svou Lilu v temná očka líbá.

Digitized by Google

Sníh květem není.

Klam je to, klam, že kolem sivé hlavy
mně ruce ovinula mladá Vesna,
že drobných písní poletavé davy
zas k žití, k slunci vyrušila ze sna;
ó nevěřte! Či za květ růží máte
na horských temenech snad první sníh,
když z dálky zardívá se v zoři zlaté?
Tak s ozdobou je také skrání mých!

Mně s hlavy dávno opadaly růže
a první mlhy chlad mi na ni roní,
jen když své dítě vinu k prsům úže,
a duch se v lesku jeho krásy sloní,
tu srdce vonné zkazky v kytku skládá
a šťastno jest a neví v polosnění,
že každým tlukem novou nit si spřádá
v tkaň záhad pohrobních... Sníh květem není!

Digitized by Google

Když své dítě nosím.

I.

Mám-li svou Lidušku na hlavě,
jest mi, jak měl bych tam kvítí:
růžemi skráň se oplétá,
hvězdami lebka se nítí.

Výskám s ní, zpívám jí o závod,
každému chlubím se hostu:
hle, Lila roste tatínkem!
zatím já Liduškou rostu.

Digitized by Google

II.

Jest mi jak svatému Krištofu,
Lidka-li s plece mi shlíží,
svět její celý napřed již
srdce i duši mi tíží.

Kéž bych je přenesl přes řeku
bolestí, žalů a hněvů,
kéž bych jí štěstí besídku
zbudoval z drobných svých zpěvů!

———

Digitized by Google

Jak moje Lila moudra jest.

Jak moje Lila moudra jest,
to mnozí sotva vědí,
již na Hájkově kronice
to vtipné dítě sedí!

Jak moje Lila moudra jest!
Ni chvilky nepromrhá,
hůř nežli mnohý kritikus
již nové knihy trhá.

Jak moje Lila moudra jest!
I do veršů se plete,
jí Puškin již byl přeložen,
a Mickiewicz a Göthe.

Digitized by Google

Své valně starší sestřence
kdys z Giustiho má Lila
arch celý, každou báseň zvlášť,
vše řádně vyložila.

Též Petöfiho s Byronem
a s Hugem Tennysona
a Arriazu s Björnsonem
již srovnávala ona.

Kdys s Čelakovským Prešerna
mi semlela, má zlatá,
a psala různé poznámky
do veršů Freiligratha.

Však nejen v starších, v mladších též
má opravdové štěstí,
tu dala se mi pojednou
do Coppée-ových „Zvěstí".

Hned s Asnykem se zanáší,
hned s Baumbachem se stará —
tu s Carduccim mi stihla kdys
již také Cannizzara.

I přátel: Čecha s Nerudou
si do přetřesu vzala
a Vrchlického s Vajanským
mně velmi pocuchala.

Digitized by Google

Však nejvíc s mými básněmi
si Lila béře práci
a připojuje v rukopis
hned také illustraci.

A půjde-li to takhle dál,
jak prospívá už nyní,
buď musím Lilu uzavřít
neb knihy do svých skříní.

Digitized by Google

Liduška píše!

Píše má Liduška, píše,
jen se jí hlavička kníše,
jen se jí ručinka kmitá;
tabulka celá je kryta.

Co asi v črtách těch stojí,
jež se jí pod ručkou rojí?
její-li života zvěsti,
vlož do nich, Bože můj, štěsti.

—

Digitized by Google

Květy zátiší.

Dva květy chovám v zátiší svém skrytém:
duch kvete myšlenkou a srdce citem,
a koruny těch květů v ňader hloubi
se s harmonickou vůní tiše snoubí.

A vůní tou se křísí duše nová
jak zázrakem: má píseň motýlová,
ač málo barev na křídlech jí hoří,
přec perly citu v sdílných prsou tvoří.

Digitized by Google

Zvykem.

Vy ptáte se, kde pro svou malou dceru
ty svěží květy drobných písní beru?
Aj, v starém ňadru vesna vzešla mladá!
když Lila ručky na mou hlavu vznese
a prosivělou kšticí hravě třese,
květ písní sám jí do peřinky padá.

Vy divíte se, že jsem stár a přece
ni šíje neukláním ani plece?
Aj, vězte přec, že kdekoliveˇk prodlím,
své ňadro stísněné a sivé lebí
výš s těžkým povzdechnutím zvedám k nebi
a písněmi se za své dítě modlím.

Tak plece přímosti, duch květu zvyká,
a jako čarným proutkem kouzelníka
ve stáří zastaven, dál kráčím světem;
má cesta v blaha líbeznější kraje
ta strachem o mé dítě zaváta je —
leč srdce mé je obaleno květem.

Digitized by Google

OBSAH.

Str.

I. RŮŽE V JESENI

Návrat 9
Emilii 10
List 12
Májová noc 14
Přání 15
Krásná smrt 17
Kdys v svatých lidstva závětech jsem čet' . 18
Před bouří 20
Má památka 21
Lesní stezka 23
Buď růží jen! 25
Nikdy již 26
Po bouři 27
Pod mrakem 28
Zachráněn 29
Přeměny 31
Za jara 32
Pomoc 33
Dřív zlatým jsi mi byla pohárem . . . 34
Dej mi ruku 35
Proč pak se ptáš? 36
Návrat vesny 37
Dlouhá píseň 38
Ó netoužil! 39
Noc hvězdu má 40
Bez pokoje 41

II. SVADLÉ POUPĚ.

Rosa po bouři 45
A slunce zapadalo 46
U růvku Jarmilčina 47

Digitized by Google

Str.
Na hřbitově 49
U Jarmilčina hrobu 50
Za Jarmilkou 52

III. NOVÝ KVĚT.

Překvapení 57
Pryč s mukou 56
Nad kolébkou 60
Anděl 61
Ukolébavka 63
Tušení 65
Jaro doma 66
Poupata 67
Návrat ze Šumavy 68
Jaro v jeseni 69
Své ženě 70
Liduščiny oči 71
Milé omyly 72
Lila v postýlce 74
Úpis 75
Pohádky 76
Vlaštovička 77
Před obrazem rodičů 78
Parádnice 80
Kaple 81
Přijde na to 82
Kletba 83
Zarostlé brázdy 84
V bouři 85
Krvavý květ 87
Podsněžka 88
Všecko posněženo 89
Sníh květem není 90
Když své dítě nosím 91
Jak moje Lila moudra jest 93
Liduška píše 96
Květy zátiší 97
Zvykem 98

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

UNIVERSITY OF MICHIGAN
3 9015 06694 5232

Digitized by Google

Digitized by Google